

Yaban Mersini Firincisi

Yavuz DEMİRKIRAN

Yaban Mersini Fırıncısı

Yavuz DEMİRKİRAN

Yemyeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların salındığı ve kır çiçeklerinin esintide başını salladığı yerde, Benny adında genç bir ayı yaşırdı. Benny'nin sıcak kahverengi tüyleri, daha açık ten rengi bir burnu ve nezaketle parlayan büyük, dost canlısı koyu gözleri vardı. Üzerinde minik bir yaban mersini lekesi olan beyaz bir fırıncı önlüğü ve parlak kırmızı bir boyun atkısı taşırdı. Herkes Benny'yi ormanın en iyi fırıncısı olarak tanırdı.

Her sabah Benny, küçük ve şirin fırınının kapısını açardı ve dışarıya keklerin tatlı kokusu yayılırdı. Rafları yaban mersinli turtalarla, yaban mersinli çöreklerle ve yaban mersinli pankeklerle doluydu. Benny yabancı yaban mersinlerini kullanmayı çok severdi çünkü onlar ikramlarına güneş ve yaz tadı katardı. Büyük, biraz sakar patileri hamuru karıştırırken yumuşacık olurdu.

Benny'nin en sevdiği şey, hasır meyve sepetini alıp meyve toplamaya gitmektir. Yaban mersini çalılarının sık ve meyve dolu olduğu en iyi yerleri bilirdi. Orman doğanın bereketiyle doluydu ve Benny sepetini doldururken içi şarkı söylerdi. Suluca, tatlı meyvelerle yapabileceği bütün lezzetli tariflerin hayalini kurardı.

Güneşli bir sabah Benny, dolgun meyvelerle yüklü kocaman bir yaban mersini çalısı kümesi buldu. "Vay canına!" diye haykırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "Bir hafta yetecek kadar kek yapabilirim!" Hızla toplamaya başladı, sepetini ağzına kadar doldurdu. Sonra daha da, daha da topladı, ta ki sepeti taşana ve kolları dolana kadar. Geride kalan boş dalları fark etmedi.

Benny eve dönerken Pip adında minik, mavi bir ötücü kuşun yanından geçti. Pip'in gök mavisi tüyleri, beyaz bir göğsü ve parlak turuncu bir gagası vardı. "Benny," diye cıvıladı Pip, "hiç meyve gördün mü? Ailem aç ve çalılar boş." Benny boş dallara baktı ve içinde hafif bir sızı hissetti, ama yalnızca, "Üzgünüm Pip, hepsini fırınım için aldım," dedi.

Fırında Benny düzinelerce kek, turta ve pasta pişirdi. Tatlı koku ormanın içine yayıldı. Ama çalışırken Pip'in ve diğer kuşların çalıdan çalıya uçup hiçbir şey bulamadıklarını fark etti. Yumuşak gri-kahverengi tüyleri ve yeşil yaprak çantası olan Hazel adında genç bir tavşan, zıplayarak fırının kapısına geldi. "Benny," dedi, "yavrularım aç. Yaban mersinlerinin hepsi bitmiş."

Benny dağ gibi pişmiş ürünlerine, sonra Hazel'in endişeli yüzüne baktı. Göğsünde ağır bir yumru hissetti. Açgözlü olmak istememişti ama o kadar çok meyve almıştı ki arkadaşlarına hiç kalmamıştı. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Düşünemedim." Hazel pembe burnunu oynatıp nazikçe, "Orman bize meyve verir, ama paylaşmalıyız," dedi.

Benny verandasına oturdu, boş alıları izledi. Pip aŗađı utu ve dizine kondu. "Sorun deđil Benny," diye cıvıladı Pip. "Öđrenmene yardım edebiliriz. Ormanın tohumlar iin meyveye ihtiyaı var, hayvanların da yiyecek iin. Yalnızca ihtiyaın kadarını alırsan herkese yeter." Benny baŗını salladı, büyük koyu gözleri düşünceliydi. Her ŗeyi düzeltmek istiyordu.

Ertesi gün Benny sepetini aldı ve meyve bahçesine geri döndü. Bu kez yavaşça ve dikkatlice topladı. Her çalıda bolca meyve bıraktı. Hatta küçük canlılar için yere bile biraz bıraktı. "Bu, hamur işlerim için yeter," dedi kendi kendine. "Yarın daha da olacak." Çalışırken kırmızı boyun atkısı esintide dalgalandı.

Pip ve Hazel bir daldan izlediler. "Bak! Benny bize meyve bırakıyor!" diye sevinçle cıvıladı Pip. Hazel gülümsedi ve "Öğreniyor. Artık kuşlar ve tavşanlar da yiyebilir," dedi. Uçup zıplayarak tatlı meyvenin tadını çıkarmaya indiler. Benny içinde sıcak bir parıltı hissetti. Paylaşmak meyveleri daha da lezzetli yapmıştı.

O öğleden sonra Benny taze bir parti yaban mersinli kek pişirdi. Fırın harika kokuyordu. Kekleri bir sepete koydu ve ormana yürüdü. "Herkese kek var!" diye seslendi. Pip ve Hazel geldi, sincaplar, geyikler ve diğer kuşlar da geldi. Hepsi etrafa toplandı, mutlu ve açıldılar.

Benny kekleri arkadaşlarıyla paylaştı ve herkes sevinçle bağırdı. "Bunlar şimdiye kadarki en iyi kekler!" dedi Hazel, mutlulukla kemirerek. Pip neşeli bir melodi söyledi. Benny gülümsedi, siyah burnu sevinçle seğırdi. "Bundan sonra," diye söz verdi, "yalnızca ihtiyacım kadarını toplayacağım, böylece herkese her zaman bolca kalacak." Hayvanlar patilerini ve kanatlarını çırpıldılar.

Orman mutlulukla uęulduyordu. Yaban mersini alıları yeni meyveler vermeye başladı ve hayvanların yiyeceęi yeterince vardı. Benny'nin fırını, arkadaşların ikram ve hikâye paylaşmak için toplandıęı bir yer oldu. Ve Benny her meyve topladıęında, doğaya biraz bırakmayı hatırladı. Beyaz önlüğünde hâlâ o küçük yaban mersini lekesi vardı; paylaşmayı öğrendięi günün bir hatırasıydı.

Benny'nin fırını lezzetli yaban mersinli ikramlarıyla ünlendi, ama daha da önemlisi, şefkatin bir simgesi oldu. Pip ve Hazel sık sık Benny'ye meyve toplamada yardım ederdi ve her zaman bolca geride bırakırlardı. Orman tatlı meyvelerle ve mutlu hayvanlarla dolu kaldı. Benny, yalnızca ihtiyacımız kadarını almanın doğaya ve arkadaşlara sevgi göstermenin bir yolu olduğunu öğrendi.

Bir akşam, güneş ağaçların ardında batarken, Benny fırınının dışında oturdu; Pip omzunda, Hazel yanı başındaydı. Sıcak bir yaban mersinli keki paylaştılar. "Anlamama yardım ettiğiniz için teşekkürler," dedi Benny. "Orman bize çok şey veriyor ve biz de karşılığını vermeliyiz." Yukarıda yıldızlar parıltıyordu ve orman onayını fısıldadı.

Ve böylece Yaban Mersini Fırıncısı mutlu mesut yaşadı; kekler pişirip paylaştı, kuşlara ve hayvanlara her zaman yeterince bıraktı. Orman bereketli bir yer olarak kaldı; meyveler tatlı yetişti ve hayvanlar gelişti. Benny, doğayı korumanın yalnızca ihtiyacımız kadarını almak demek olduğunu ve paylaşmanın her ikramı daha da lezzetli yaptığını biliyordu.